

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Elena Purliene **RG-50.473*0147**

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Labą dieną.

Elena Purlienė: Labą dieną.

Alicija Žukauskaitė: Pirmiausia norėjau padėkoti, kad jūs sutikote su mumis susitikti, ir norėjau paprašyti, kad prisistatytumėte. Koks yra jūsų vardas ir pavardė?

Elena Purlienė: Mano mergautinė pavardė Elena Gurskytė, o dabartinė pagal vyrą Elena Purlienė.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, kuriais metais esate gimusi?

Elena Purlienė: 1926.

Alicija Žukauskaitė: O kur?

Elena Purlienė: Šakiuose.

Alicija Žukauskaitė: Ar Šakiuose, kai jūs gyvenote, buvo daug žydų?

Elena Purlienė: Labai daug.

Alicija Žukauskaitė: Jūs pažinojot kai kuriuos iš jų?

Elena Purlienė: Pažinojau, bet aš jau dabar negalėčiau pasakyt (pavardžių). Buvo mano brolio draugų. Marineris prie Klaipėdos žuvo, kiti išvažiavo į Izraelį, jau irgi mirusių yra. Ir mano draugė buvo žydė. Mes su žydais labai bendravom.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, ar jūs matėt, kas atsitiko su žydais, kai prasidėjo karas?

Elena Purlienė: Mačiau, kadangi Šakiuose gyvenau, tai mačiau. Pirmiausia tai buvo kalbama taip, kad ruošūsi maisto, ir bus vežami darbams. Ir jie tuo tikėjo, nors aš savo draugei sakiau, kad reikia tau pasitraukti nieko nelaukus. Ji sakė, kas bus su mano mama, tegu būna ir su manim. Ir juos visus sušaudė.

Alicija Žukauskaitė: Koks tos draugės vardas?

Elena Purlienė: Lilė.

Alicija Žukauskaitė: O iš kur jūs žinojot, kas jiems buvo sakoma?

Elena Purlienė: Tai jau čia miestelis nedidelis, tai visi žinojo, kad jiems sakoma – veš ant darbų. Juos veš ant darbų, ir jie tikėjo šituo. Jeigu jie būtų netikėję, tai būtų buvę daug geriau, bet jie pasitikėjo, kad juos veš ant darbų. O juos paėmė, suvarė būktai (atseit) ant darbų į vieną koloną, į tokį tvartą ilgą, uždarė ir iš ten varė šaudyt.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip juos varė į tą tvartą?

Elena Purlienė: Kaip į tvartą varė, nemačiau, o kaip šaudyt varė, tai mačiau, nes mano tetos sklypas ne taip toli, matėsi ta vieta, kur buvo varomi žmonės. Vis pulkais varė. Visą dieną nuo ryto, kai prasidėjo šaudymai, tai balsai visą dieną buvo girdėt.

Alicija Žukauskaitė: Koks atstumas buvo nuo to tvarto iki tos vietos, kur šaudė?

Elena Purlienė: Na, žinot, man sunku taip pamatuot, kiek ten galėjo būti šimtų metrų. Gal penki šimtai metrų...

Alicija Žukauskaitė: Ar tas tetos sklypas buvo arčiau to tvarto, ar arčiau tos vietos, kur šaudymas vyko?

Elena Purlienė: Arčiau tvarto.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs galėjote įžiūrėti tą vietą, kur konkrečiai šaudė?

Elena Purlienė: Ne, žinot, ten buvo labai daug žmonių, tai turbūt tie, kurie šaudė, ir tie, kuriuos varė, ir nesinorėjo ten žiūrėt, mažas įdomumas, kas ten darėsi tą dieną. Supratom, kad šaudė žmones, kad juda žmonės, eina, visą laiką pulkais varo, bet kad taip atsistojus žiūrėtum, per daug baisu.

Alicija Žukauskaitė: Kiek maždaug žmonių galėjo būti tose grupėse?

Elena Purlienė: Nu, galbūt buvo po kokiasdešimt.

Alicija Žukauskaitė: Ar galėjote įžiūrėti, vyrai, moterys?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Elena Purlienė: Ne, šito negalėjau įžiūrėti, iš tokio atstumo negalėjau įžiūrėt.

Alicija Žukauskaitė: Ar matėt, kas jus varė?

Elena Purlienė: Ne, iš tokio atstumo neatpažinau aš jų. Bet buvo aišku, iš Šakių Tautkus toksai buvo, Valteris, Rudaitis. Tokios pavardės buvo, bet kur jie dingę, niekas neaišku, gal jau ir mirę, tiek metų, žinot, praėjo. Jie jau irgi turėjo nemažai metų.

Alicija Žukauskaitė: Kai tas vyko šaudymas, kokio pobūdžio tai buvo šūviai? Ar pavieniai, ar automatinės serijos? Ką girdėjot?

Elena Purlienė: Ne pavieniai, ten iš karto daug šūvių būdavo girdėti.

Alicija Žukauskaitė: Ir balsus girdėjot?

Elena Purlienė: Ir balsus girdėjom. Visą dieną šitie balsai buvo. Nors mūsų sklypas nuo tetos netoli, namo parėjus dar visą dieną girdėjosi šūviai. Ten Šakiuose sušaudė apie keturis tūkstančius žmonių. Žydų. O be to dar ir lietuvių. Juk mano tėvai, kurie sušaudyti, tai toj duobėj. Dvidešimt žmonių lietuvių. Dvi moterys, mano motina ir dar viena, kiti vyrai. Kitoj duobėj, kur brolis, tai ten irgi apie keturiolika žmonių sušaudyta, vieni lietuviai. Paskui dar kita duobė yra, kur Bieliauskaitė sušaudyta. Ten nežinau tiksliai, bet irgi pavardės yra užrašytos, apie dvidešimt žmonių. Ir dar kitose vietose pavieniai yra sušaudyti.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, tos duobės, kurias jūs paminėjote, kur jūsų tėvai sušaudyti, brolis, ir tos žydų duobės, ar jos yra netoli viena kitos, ar skirtingose vietose?

Elena Purlienė: Netoli viena kitos, netoli. Išilgai per kapus eina toks griovys, vienoj eilėj moterys, kitoj eilėj vaikai, kitoj eilėj vyrai, - taip buvo šaudomi.

Alicija Žukauskaitė: Žydai?

Elena Purlienė: Taip.

Alicija Žukauskaitė: O iš kur jūs žinojote, kur, kokioj eilėj kas yra?

Elena Purlienė: Aš, žinot, šito nežinau, bet žmonės, kurie tenai gyveno, tie nueidavo ir apžiūrėdavo. Aš negalėjau (nueiti), aš dar kalėjime buvau.

Alicija Žukauskaitė: O kada jūs buvote nuėjusi pirmą kartą prie tų duobių?

Elena Purlienė: Kai grįžau iš kalėjimo.

Alicija Žukauskaitė: Papasakokit, kaip jūs papuolėt į kalėjimą.

Elena Purlienė: Nu, gestapas mus suėmė. Pirmiausia mane, paskui mano motiną ir ant galo tėvą. Tėvas slėpėsi pas mus namuose, buvo padaryta tokia slėptuvė, bet atsirado vienas žmogus, kuris išdavė, kad ten slepiasi, ir jį paėmė.

Alicija Žukauskaitė: Kokia to žmogaus pavardė?

Elena Purlienė: Tai buvo moteris.

Alicija Žukauskaitė: Kas tokia?

Elena Purlienė: Jalinskaitė, buvo, rodos, tokia pavardė. Ji buvo mano brolio žmona. Po karo jis iš karto vedė ją (?). Kai karas prasidėjo, jis pabėgo su tarybine armija, o ji liko pas mus, mūsų šeimoj. Ji viską žinojo, va, ji ir išdavė.

Alicija Žukauskaitė: Koks jai tikslas buvo išduoti?

Elena Purlienė: Žinot, kai gestapas paima žmogų, tai kankina, kad viską sužinotų iš tavęs. Tai ji, matyt, neišlaikė to. Pavyzdžiui, aš buvau sumušta taip, kad aš net keturis kartus buvau apalpusi. Bet kai manęs klausė, kur mano tėvas, aš nepasakiau. Tai mane tiek mėsinėjo, kad aš buvau visa juoda ir visa kruvina. Bet aš nepasakiau. Ne kiekvienas gali ištirvoti (iškęsti) šitą kankinimą.

Alicija Žukauskaitė: O ji irgi buvo papuolus į gestapą?

Elena Purlienė: Ne, jos neėmė.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Tai ji bijojo papult į gestapą?

Elena Purlienė: Ne, ji buvo nereikalinga, išdavė žmogų, ir viskas.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, kodėl jūs buvote papuolusi į gestapą ir kodėl tėvas buvo papuolęs į gestapą?

Elena Purlienė: Mano tėvas buvo miesto pirmininkas (1940 metais, susikūrus sovietų valdžiai). Vykdomojo komiteto, miesto pirmininkas. Tai koks čia didelis postas? Bet jiems atrodė, kad jau čia labai didelis priešas – miesto vykdomojo komiteto pirmininkas. Brolis, kurį sušaudė, buvo ligonis, jis visai niekur nedirbo, gydėsi Druskininkų sanatorijoje. Tai jį, kai jis grįžo, kai karas prasidėjo, tai nuo gatvės paėmė ir nuvarė tiesiog ten, kur šaudė, ir sušaudė. Aš dar nešiau valgyt. Motina man įdėjo valgyt, jam nešiau, ir nuėjau, ir pasakė, kad brolio nėra. Tada žinojom, kur jisai.

Alicija Žukauskaitė: O už ką jį?

Elena Purlienė: Nu, jis buvo komjaunuolis. Komjaunuolius visus šaudė. Jeigu aš būčiau buvus komjaunuolė, ir mane būtų sušaudę. Man taip ir pasakė. Bet aš buvau penkiolikos metų, į komjaunimą nestojom.

Alicija Žukauskaitė: Papasakokite, kaip jus suareštavo?

Elena Purlienė: Nu, atėjo gestapas ir išsivedė mane.

Alicija Žukauskaitė: O gestapas – tai kas?

Elena Purlienė: Vokiečių kariškiai. Žiaurūs tokie labai, ciniški, kankint žmones nori. Tai išsivedė. Buvo ir daugiau pririnkta žmonių. Tuo metu rinko visus tokius įtartinus, ir moteris, ir vyrus rinko. Vyrų jau visa kamera buvo pririnkta. Moteris buvo - tokia Kazlauskienė, mano motina, buvo Bieliauskienė, bet Bieliauskienės nesusaudė, ji mirė (po karo), čia palaidota Antakalnio kapinėse, o Kazlauskienę ir mano motiną sušaudė, dvi moteris.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs, kai buvot kalėjime, ar jūs buvot vienoj kameroj su motina?

Elena Purlienė: Vienoj. Iš karto ne vienoj, o paskui vienoj.

Alicija Žukauskaitė: Tai jūs matėte, kaip motiną išvedė sušaudyti?

Elena Purlienė: Taip, taip...

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs žinojote, kur ją veda?

Elena Purlienė: Žinojo jinai.

Alicija Žukauskaitė: O jūs?

Elena Purlienė: Ir aš žinojau (verkia). Ji man tik tiek pasakė: tu gyvenk su Marcele (verkia), su teta. Tai jos žodžiai buvo... Baisiau negali būt...

Alicija Žukauskaitė: Ar buvo tada koks nors nuosprendis ar kas nors?

Elena Purlienė: Niekas nebuvo, kas ten buvo? Jie kaip norėjo, jie taip ir darė (verkia).

Alicija Žukauskaitė: Jūs minėjote, kad jus kalėjime kankino. Ką jie norėjo iš jūsų sužinoti?

Elena Purlienė: Matot, pas mane buvo du broliai. Vienas buvo komjaunimo sekretorius rajono, o kitas buvo partijos (komunistų partijos) narys, dirbo partijos komitete, tai jie norėjo šituos paimt. Tėvus sušaudė, bet jiems trūko dar dviejų.

Alicija Žukauskaitė: Tai jie norėjo ką iš jūsų sužinoti?

Elena Purlienė: Jie norėjo sužinoti, kur yra brolis Jonas ir Juozas, kad juos dar paimtų.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs pati žinojot, kur jie yra?

Elena Purlienė: Ne, aš nežinojau. Bet man nedavė ramybės, visą laiką šaukdavo gestapas tai į saugumą. Buvo toksai Gineitis, Šakiuose dirbo policijoje, tai jisai (šaukdavo). Ir kada jis skrido lėktuvu, kai jį partizanaut norėjo išmest (kalbama partizaninį karą, prasidėjusį

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

karui baigiantis), tai išmetė Tilžėj, ir juos visus vokiečiai iššaudė. Kai juos parašiutais leido, tai juos ir iššaudė. Tai rado pas tą Gineitį mano brolio Juozo nuotrauką. Aš labai apsiverčiau. Visą laiką nebuvo ramybės.

Alicija Žukauskaitė: Ar prisimenate, kas jus kankino tam gestape?

Elena Purlienė: Nu, žinot, ir lietuvių buvo, ir vokiečių daugiausiai. Daugiausiai vokiečiai.

Alicija Žukauskaitė: Tie lietuviai – kokiom jie buvo apsirengę uniformom. Ar be uniformų?

Elena Purlienė: Be uniformų.

Alicija Žukauskaitė: Gal pavardes prisimenate?

Elena Purlienė: Ne, jau neprisimenu, jau virš penkiasdešimt metų (praėjo), neprisimenu aš jų.

Alicija Žukauskaitė: Ar jie buvo šakiečiai?

Elena Purlienė: Šakiečiai.

Alicija Žukauskaitė: Kiek laiko jūs praleidot tam gestape?

Elena Purlienė: Gestape turbūt kokia porą savaitių. Tardė, gražindavo į tą kambarį, ir vėl (tardė). Žinot, filme sunku pamatyti tokius kankinimus ir tokius žiaurios žmones, kaip ten su mumis elgėsi. Buvo viena sofa, tai man visos užleido tą sofą, kad aš galėčiau gulėti. Aš negalėjau atsigulti, aš buvau taip sudaužyta. Pramušta galva buvo, šašas galvoj, kraujas. Rankos sudaužytos, kruvinos. Visas kūnas, krūtinė visa juoda. Apie nugarą ten išvis kalbėt nėra ko.

Alicija Žukauskaitė: Kiek jums metų tada buvo?

Elena Purlienė: Penkiolika.

Alicija Žukauskaitė: O su kuo jus mušdavo?

Elena Purlienė: Bizūnus tokius turėjo guminius.

Alicija Žukauskaitė: Ar su jumis kalbėdavosi vokiškai?

Elena Purlienė: Aš nemoku vokiškai.

Alicija Žukauskaitė: O kokia kalba jie su jumis kalbėdavosi?

Elena Purlienė: Lietuviškai, vertėjas buvo.

Alicija Žukauskaitė: Ir kai pasikviesdavo, kiek laiko trukdavo ta egzekucija?

Elena Purlienė: Na, turbūt kokia dvidešimt minučių. Vieną dieną, kitą dieną.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūsų mamą irgi kankino?

Elena Purlienė: Irgi. Prisimenu, kaip į mano mamą šūvį leido, baugino, reiškia, nušaut. Į sieną paleido (kulką), baugino, reiškia, nušausim, ir viskas. Irgi kankino. Oj, oj...

Alicija Žukauskaitė: Kodėl jus paleido iš to gestapo?

Elena Purlienė: Mane paleido, nes dar buvo reikalinga susekti brolius. Manęs nepaleido, mane į Pravieniškių darbo stovyklą išvežė, aš dar tenai mėnesį buvau. O paskui, kai aš jau grįžau, tai jiems buvo proga sekt, kas su manim kokį ryšį turės, gal broliai grįš, sužinos, kur broliai. Jiems visas reikalas buvo broliai, kad brolius galėtų paimti.

Alicija Žukauskaitė: O tose Pravieniškėse kaip ten buvo, jūs buvote uždaryta izoliacijoje ar kaip?

Elena Purlienė: Mane iš Pravieniškių išvežė į Masteikio dvarą, penki kilometrai nuo Pravieniškių, lauko darbus dirbti. Tai ten atvažiuodavo vokietis, prižiūrėdavo, ir vietinis lietuvis buvo, kuris prižiūrėjo tuos darbus, tai ten dirbom.

Alicija Žukauskaitė: Tai jūsų ten daugiau žmonių dirbo?

Elena Purlienė: Buvo daugiau. Tokie buvo, kur skaitėsi, nepabėgs. Kur ten išbėgsi.

Alicija Žukauskaitė: Po Pravieniškių kas buvo toliau?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Elena Purlienė: Nu, aš grįžau namo. Buvo viskas užrakinta, raktai saugume, reikėjo eiti į saugumą, prašyti, kad raktus atiduotų. Paskui norėjau dar aš į Šakių gimnaziją stoti, tai kai nuėjau ir nunešiau pareiškimą, tai man Keblinskas, direktorius, pasakė, tokių, kaip tu, iš tokios šeimos mes nepriimam. Ir manęs nepriėmė. Tada aš išvažiavau į Zyplių žemės ūkio mokyklą, nuo Šakių septyni kilometrai, ir ten mokiausi vienus metus. O paskiau buvau namuose. Pasikeitė santvarka. Mane pasiuntė į juridinius kursus, aš baigiau juridinius kursus, dirbau notaru Šakiuose. Paskui ištekėjau ir išvažiavau iš Šakių.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, kai jūs buvot gestape, ar jūs galėjote matyti savo tėvą?

Elena Purlienė: Ne, negalėjau, tik vieną kartą motiną mačiau pro duris. Nei motinos, nei tėvo aš negalėjau matyt.

Alicija Žukauskaitė: Bet jūs su motina buvot vienoj kameroj, sakėt?

Elena Purlienė: Jo. Iš karto aš buvau viena, o paskui jau su motina kartu.

Alicija Žukauskaitė: O kada jūs sužinojot, kad tėvą sušaudė ir kur?

Elena Purlienė: Kai mes buvom kalėjime, mes jau žinojom, kad žmones šaudys, o kai grįžau iš kalėjimo, tai visi žinojo. Kai šaudė, tai eina žiūrėt, kur naujos duobės, ir žino, kas ten sušaudyta. Ir žinojo, kokioj vietoj mano tėvai sušaudyti ir kiek žmonių sušaudyta.

Alicija Žukauskaitė: Kai jūs grįžot, radot tuščią namą ar ten gyveno kas nors?

Elena Purlienė: Niekas.

Alicija Žukauskaitė: O kas atsitiko su žydų namais ir turtu?

Elena Purlienė: Šakiai labai degė, viskas išdegė. Grobė, vežė vežimais tuos daiktus žydų. Šaudė žmones, bet tai ne viskas – turi nusirengt. Visai nuogus šaudydavo. Tai tada susikrauna į vežimus ir veža tą turtą visą. Kitas (žydas) ir aukso turėjo su savim pasiėmęs, ir viską... Prisirinko jau čia.

Alicija Žukauskaitė: Ar teko jums matyti tuos vežimus su žydų turtu?

Elena Purlienė: Ne, aš nemačiau, bet žmonės šnekėjo, kad vežė vežimais.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, ar gestape buvo tik lietuviai, ar buvo ir kitų tautybių žmonių? Kai jūs buvot konkrečiai?

Elena Purlienė: Kai aš buvau, tai tik moteris Kazlauskienė buvo nelietuvė, o taip visi lietuviai.

Alicija Žukauskaitė: O Kazlauskienė kokios tautybės buvo?

Elena Purlienė: Rusė, rodos, buvo.

Alicija Žukauskaitė: O jūs iš savo kameros galėjot matyt ką nors pro langą?

Elena Purlienė: Matėsi, kaip vežė žmones, matėsi, kaip vežė į tą tvartą arba į mišką. Mes nematėm, kur vežė. Vienu žodžiu, vežė tą dieną, kai šaudė.

Alicija Žukauskaitė: Papasakokit, kaip tai atrodė.

Elena Purlienė: Mašinos tokios kaip gaisrinės. Kitokios mašinos, ne taip, kaip sunkvežimiai, jos kitaip pagamintos. Gaisrinės.

Alicija Žukauskaitė: Kiek kartų jūs jas matėt?

Elena Purlienė: Tą dieną kelis kartus matėm.

Alicija Žukauskaitė: Apie kurią būtent dieną jūs kalbate?

Elena Purlienė: Tą dieną, kai šaudė.

Alicija Žukauskaitė: Šaudė ką?

Elena Purlienė: Žmones.

Alicija Žukauskaitė: Žydus ar komunistus, ką jūs turite omeny?

Elena Purlienė: Žydai jau buvo visi sušaudyti, čia tik tie, kurie skaitėsi komunistai. Jie nebuvo komunistai, bet jiems atrodė, kad čia priešai. Mano tėvas, pavyzdžiui, irgi nebuvo

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

komunistas. Miesto vykdomojo komiteto pirmininkas, jis nebuvo partinis. Motina mano jokiai partijai nepriklausė, tokia Kazlauskienė, moteris, niekur (nepriklausė). Visa eilė iš tų dvidešimties žmonių (nepriklausė). Toks Pirauskas – batsiuovys geras buvo, ir jokioj partijoj jis nebuvo. Surinkti jiems įtartini, kurie gali padėti komunistams. Šituos visus surinko ir sušaudė.

Alicija Žukauskaitė: Tai čia sušaudė, kai jūs jau buvote kalėjime?

Elena Purlienė: Taip.

Alicija Žukauskaitė: Jau po to, kai visi žydai buvo surinkti ir sušaudyti?

Elena Purlienė: Jau po to. Pirmiausia žydus sušaudė, paskui lietuvius ėmė rinkti visus, kurie jiems įtartini. Dabar žmonės labai prižiūri šituos kapus. Ir vykdomasis komitetas išskiria žmogų, kuris šienauja, prižiūri tuos kapus. Labai gražiai, ir gėlės pas mus pasodintos ant mūsų kapų.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, kai jūs atsisveikinote su savo mama, ar jūs mašinas matėte tą dieną?

Elena Purlienė: Mačiau, mačiau tą dieną.

Alicija Žukauskaitė: O žmones galėjote įžiūrėti, kurie lipo į tas mašinas?

Elena Purlienė: Ne, ne... Negalėjom įžiūrėt, nes mūsų langai buvo taip iš šono, o mašinos tos šitaip (rodo), kieme buvo šitokioj vietoj. Tai tik matėm, kaip atvažiavo.

Alicija Žukauskaitė: Ir kaip išvažiavo?

Elena Purlienė: Ir kaip išvažiavo.